

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCII. ad annum CCCCXXX.

Parisiis, 1644

Epistola XXIV. Innocentii Papae I. Rescriptum ad Concilium Carthaginense.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14918

Epistola Concilii Carthaginensis ad Innocentium papam, sic incipiens: *Cum ex more*, &c. extat infra post dictum Concilium.

Ex l. epist.
S. August.
epist. 91.

EPISTOLA XXIV.

INNOCENTII PAPÆ I.

Rescriptum ad Concilium Carthaginense.

Innocentius Aurelio, & omnibus sanctis episcopis vel ceteris, qui in Concilio Carthaginensis ecclesie adfuerunt, dilectissimis fratribus, in Domino salutem.

* **I**NQVIRENDO de his rebus, quas omnium sollicitudine decet a sacerdotibus, maxime a vero iustoque & catholico tractari Concilio, antiquæ traditionis exempla feruantes, & ecclesiasticæ memores disciplina, vestræ religionis vigorem non minus nunc in consulendo, quam antea cum pronuntiaretis, vera ratione firmatis, qui ad nostrum referendum approbastis esse iudicium, scientes quid apostolicæ sedis (cum omnes, hoc loco positi, ipsum sequi desideremus apostolum) debeat, a quo ipse episcopatus & tota auctoritas nominis huius emerit. Quem sequentes, tam mala iam damnare nouimus, quam probare laudanda: vel id vero, quod patrum instituta sacerdotali officio custodientes, non censetis esse calcanda: quod illi non humana, sed diuina decreuere sententia: ut quidquid, quamuis de disjunctis remotisque prouinciis ageretur, non prius ducerent finiendum, nisi ad huius sedis notitiam perueniret, ut tota huius auctoritate (iusta quæ fuerit) pronuntiatio firmaretur: indeque sumerent ceteræ ecclesiæ (velut de natali suo fonte aquæ cunctæ procederent, & per diuersas totius mundi regiones puri capitis incorruptæ manarent) quid præcipere, quos abluere, quos veluti in cœno inmundabili sordidatos, mundis digna corporibus vnda vitaret. Gratulor igitur, carissimi fratres, quod per fratrem & coepiscopum nostrum Iulium, literas ad nos destinastis: & cum pro illis curam geritis, quibus præsidetis, ecclesiis, sollicitudinem vestram pro omnium vtilitate monstratis: & per cunctas totius orbis ecclesias, quod omnibus proffit, decernendum esse vna deposcitis: ut suis constabilia regulis eccle-

* In requirendis his

fia, ex hoc quod illos caueat, pronuntiationis iustæ firmata Decretalibus pauere non possit, qui peruersis instructi, imo destructi verborum argutiis, sub imagine catholice fidei disputantes, velut pestiferum exhalantes virus, (vt hominum recte sentientium in deteriore partem corda corrumpant) totam veri dogmatis quærunt euertere disciplinam. Sanandum ergo celerius, ne longius execrandus animis morbus inferpat. Vt si medicus (cum viderit huius terreni corporis aliquem esse languorem) magnum suæ artis æstimat documentum, si cito quis illius interuentu, desperatus, euadat. Vel cum putre vulnus aspexerit, adhibet fomenta, vel cetera, quibus illud possit, quod natum fuerat, vulnus obduci. Ac, si id manens, sanari non poterit, ne corpus reliquum sua tabe corrumpat, ferro amputet quod nocebat, quo reliquum integrum seruet & intactum. Præcidendum ergo id est, quod velut puro sanoque nimium corpori vulnus obrepserit, ne cum tardius abstergitur, in ipsis pene visceribus huius mali non exhaurienda post sentina confidat. Nam quid nos post hæc rectum de eorum mentibus æstimemus, qui sibi se putant deberi, quod boni sunt, nec illum considerant, cuius quotidie gratiam consequuntur? Sed iam isti, qui tales sunt, nullam Dei gratiam consequuntur: quia sine illo tantum assequi se posse confidunt, quantum vix illi, qui ab illo postulant & accipiunt, promerentur. Quid enim tam iniquum esse potest, tam barbarum, tam totius religionis ignarum, tam Christianis mentibus inimicum, quam huic te negare debere, quidquid in quotidiana gratia consequeris, cui te ipse confiteris debere, quod natus es? Ergo eris tibi in prouidendo præstantior, quam potest is esse, qui te, vt esses, effecit? Et cum te putet ei debere, quod viuis, quomodo te non putas illi debere, quod (quotidianam eius consequendo gratiam) taliter viuis? Et qui nos adiutorio negas indigere diuino, quasi ex nostra in totum possibilitate perfectos, quomodo non adiutorium in nos, cum tales a nobis etiam esse possumus, prouocamus? Qui enim adiutorium Dei negat, vellem interrogare quid dicat: Nos non mereri, an illum hoc non posse præstare, an nihil esse, propter quod vnusquisque hoc debeat postulare? Possit hoc Deū,

Istud allegatur infra 5. cap. primæ Decr. adscriptæ Celestino papæ.

opera ista testantur: & adiutorio quotidiano nos egere, negare non possumus. Hoc enim, seu bene viuimus, precamur, vt melius sanctiusque viuamus: seu prauè sentientes, a bonis auertimur, vt ad rectam redeamus viam, eius auxilio plus egemus. Nam quid tam mortiferum, tam præceps videatur ad casum, tam expositum ad omnia pericula, si hoc solum nobis putantes posse sufficere, quod liberum arbitrium (cum nasceremur) accepimus, vltra iam a Domino nihil quæramus: id est, auctoris nostri obliti, eius potentiam, vt nos ostendamus liberos, abiuremus: quasi iam amplius, quod dare possit, non habeat, qui te in tuo ortu liberum fecit: nescientes, quod nisi magnis precibus gratia in nos implorata descendat, nequaquam terrenæ labis & mundani corporis vincere conemur errores, cum pares nos ad resistendum, non liberum arbitrium, sed Dei solum facere possit auxilium. Nam si ille clamat adiutorio sibi opus esse diuino, qui digne hoc non quæreret, si cui liberum arbitrium plus prodesset, quippe cum vir beatus, & iam electus a Domino, nihil egeret, tamen ita Deum deprecatur postulans: *Adiutor meus esto, ne derelinquas me, neque despicias me Deus salutaris meus*: nos nobis liberum arbitrium, ille Deum postulat adiutorem: quod nati sumus, posse sufficere nobis, dicimus: ille Deum, ne derelinquatur, exorat: Non (rogo) manifeste discimus quid oremus, cum ille tantopere beatus (vt supra diximus) vir, ne despiciatur exoptat? Illi enim necesse est ista arguant, qui illa confirmant. Dauid enim orationis ignarus, & suæ naturæ nescius, accusetur, qui cum sciat tantum in sua natura esse adiutorem sibi Deum, & assiduum adiutorem, nec illi sufficit assiduum, sed ne aliquando illum despiciat, orationibus pronus exoptat, & per corpus omne psalterii hoc & prædicat, & clamat. Si ergo hoc ille ita magnum scit, vt assidue diceret: ita necessarium confessus est, vt doceret: quemadmodum Pelagius Cælestiusque seposita omni responsione psalmorum, talique abdicata doctrina, suasuros se aliquibus esse confidunt, nos adiutorium Dei nec debere quærere, nec egere, cum omnes sancti nihil se sine hoc agere posse testentur? Liberum enim arbitrium olim ille perpeffus, dum suis inconsultius vtitur bonis, cadens, in

Psal. 26.

Verba hæc
Innocentii
refricantur

præuaricationis profunda demersus est: & nihil, quem-
 admodum exinde surgere posset, inuenit: suaque in æter-
 num libertate deceptus, huic ruinæ suæ iacuisse oppres-
 sus, nisi eum postea Christi, per suam gratiam, releuasset
 aduentus, qui per nouæ regenerationis purificationem,
 præteritum omne vitium sui baptismatis lauacro purga-
 uit: & eius confirmans statum, quo rectius stabilius-
 que procederet, tamen suam gratiam in posterum non
 denegauit. Nam quamuis hominem redemisset a præ-
 teritis ille peccatis, tamen sciens iterum posse peccare,
 ad reparationem sibi, quemadmodum posset illum &
 post ista corrigere, multa seruauit, quotidiana præstans
 illi remedia: quibus nisi freti, confisque nitamur, nulla-
 tenus humanos vincere poterimus errores. Neesse est
 enim, vt quo auxiliante vincimus, eo iterum non adiu-
 uante vincamur. Sed possem plura dicere, nisi vos con-
 staret cuncta dixisse. Quisquis ergo huic assentiens vide-
 tur esse sententiæ, quod dicat, adiutorio nobis non opus
 esse diuino, inimicum se catholicæ fidei, & Dei benefi-
 ciis profitetur ingratum. Nec nostra communione sunt
 digni, quam, prædicando taliter, polluerunt. Sic enim
 sua sponte, dum sequuntur illa quæ dicunt, longius a ve-
 ra religione fugerunt. Cum enim hoc totum in nostra
 professione consistat, quotidianisque precibus nihil aga-
 mus, nisi quemadmodum Dei misericordiam consequa-
 mur, quemadmodum ferre possumus ista iactantes? Quis,
 rogo, tantus illorum pectora error obcæcat, vt si ipsi nul-
 lam Dei gratiam sentiunt, quia nec digni sunt, nec me-
 rentur, nec de aliis considerent, quid quotidie singulis
 gratia diuina largiatur? Sunt quidem isti omnes cæcita-
 te dignissimi, qui nec hoc sibi reliquerunt, vt se auxilio
 credant reuocari ab erroribus posse diuino. Negantes
 enim Dei adiutorium, non aliis, sed sibi hoc penitus ab-
 tulerunt, qui auellendi sunt longius, & ab ecclesiæ procul
 remouendi visceribus, ne diutius multa occupans, insa-
 nabilis post error increfcat. Si enim diu fuerint sub hac
 impunitate versati, neesse est multos in hanc suæ prauit-
 atem mentis inducant, decipiantque innocentes, vel
 potius imprudentes, qui fidem catholicam non sequun-
 tur. Putabunt enim eos recte sentire, quos adhuc vident

in cap. 4.
 Decr. pri-
 mæ adscri-
 ptæ Cele-
 stino pape.

in ecclesia perdurare. Separetur ergo a fano corpore vulnus insanum, remotoque morbi sævientis afflatu, cautius, quæ sunt sincera, perdurent, & grex purior ab hac mali pecoris contagione purgetur. Sit totius corporis illibata perfectio, quam vos sequi & tenere, hac in illos pronuntiatione cognouimus, & vna vobiscum pari assensione feruamus. Qui si tamen aliquando in se Dei adiutorium, quod hucusque negauerunt, prouocauerint, & opus sibi eius auxilium esse cognouerint, vt de hac labe (in qua sui cordis incuruatione corrue- rant) liberentur, & quasi in lucem de fœda tracti caligine, (remotis abdicatisque omnibus, quibus totus, ne verum aspiceret, fœdabatur & caligabat aspectus) dam- nent hæc, quæ hucusque senserunt: & aliquando animum rectis disputationibus commodantes, ab hac aliquan- tulum labe correcti, veris se sanandos consiliis tribuant atque submittant: quod si fecerint, erit in potestate pon- tificum, istis aliquatenus subuenire, & talibus aliquam curam præstare vulneribus, quam solet lapsis (cum resi- puerint) ecclesia non negare: vt a suis remoti præcipi- tiis, intra ouile Domini redigantur: ne foris positi, & tanto præsidio a fide munitionis exclusi, periculis omni- bus exponantur, deuorandi luporum dentibus atque ve- xandi, quibus obsistere, hac, qua illos in se irritauerant, doctrinæ perueritate non possunt. Sed satis vestris mo- nitis, & sic satis abundantibus nostræ legis exemplis pro- batur esse responsum. Nec quidquam superesse duximus, quod dicamus, cum nihil prætermissum a vobis, nihil constet esse suppressum, quo illi refutati & penitus cogno- scantur esse conuicti. Ideoque a nobis testimonia nulla ponuntur, quia & his plena relatio est, & satis constat, vt doctissimos sacerdotes cuncta dixisse. Nec decet crede- re, vos aliquid, quod ad causam possit proficere, præter- isse. *Et alia manu.* Bene valete, fratres.